

Even alleen in de kerk ...

de mooiste 'beloning' als lid van de Bloemengroep

Toen Arda de Zeeuw gevraagd werd voor de Bloemengroep dacht zij meteen 'leuk, want dan ben je even alleen in de kerk'. Zij heeft echt iets met het gebouw. De eeuwen voel je er, het heeft een ziel.

Bloemen kopen

“Drie keer in het jaar verzorg je een maand lang de bloemen vier of vijf zondagen achter elkaar. Ik neem eerst een kijkje in de kerk om te zien wat er staat aan bloemen en daarna ga ik naar de markt. Bepaalde kleuren horen bij het liturgisch jaar en hoogtijdagen. Als de liturgiecommissie eigen wensen heeft, met Pasen bijvoorbeeld, dan hebben we contact met elkaar en spreken af wie de extra bloemen koopt.

Het budget voor de bloemen is bescheiden, zeker als je van dat geld een groot boeket en een weggeef-boeket moet kopen.

Het is fijn om over de bloemetjesmarkt te lopen en te bedenken welke bloemen geschikt kunnen zijn. Eigenlijk ben ik niet eens zo goed in bloemen schikken. Toch leer je steeds beter hoe je in zo'n grote ruimte bloemen neerzet die (genoeg) opvallen.

Ik heb ook wel eens een azaleaplantje gekocht. Dat was goed te betalen en leuk om weg te geven omdat de ontvanger het ook in de tuin kan zetten. Misschien komt er commentaar 'dat is toch geen boeket'. Dan hoor ik het wel. Ik ben niet zo snel boos en beledigd als ze het niets vinden”.

Iets nieuws bedenken

“Bij een cyclus zoals over Sterven (*Doodgewoon* naar het boek van Bette Westera en Sylvia Weve) bedachten we om een dode kleine boom in een voet te laten zetten. Iedere week hing er iets anders

in de boom. Rode rozen toen het ging over de liefde, slingers toen het ging over *fiesta de los muerto*. Prachtig om daaraan mee te werken”.

Mijn aandacht werd 7 maart getrokken door de weg, gevormd door kleine flesjes met bloemetjes die voor de lezer op de vloer lag. Die viering begon met het zingen van *The long and winding road*.

Arda vertelt dat ze een mail kreeg van de voorbereidingsgroep waarin dat lied genoemd werd. “Daar had ik meteen een beeld bij en dat probeer ik dan uit”. Tegen de voorbereidingsgroep had ze gezegd “Doe het gerust weg als je het niets vindt”. Ze had er zelf al plezier aan beleefd om het te maken.

Bloemengroet

“In de eerste corona-periode kwamen we niet in de kerk. De bloemengroep hecht aan de betekenis van de bloemengroet vanuit de gemeente. We kochten in die maanden steeds bloemen die we zelf brachten naar mensen die de liturgiecommissie aangaf. De mensen bij wie ik kwam, waren blij iemand te spreken. Ik hoorde dan soms stukjes uit het levensverhaal. Dat waren bijzondere ontmoetingen. Als ik nu in de Janskerk kom, zou ik de mensen die ik zo ontmoet heb gedag kunnen zeggen”.

Adventskrans maken is jaarlijkse uitje

“De adventskrans maken we ieder jaar samen. Het is een heel wagenwiel dat we omspannen met dennentakken. Daar zijn we zo’n anderhalf uur mee bezig. Het moet brandveilig zijn. De takken mogen niet te ver uitsteken. Twee koster hangen hem samen op, gewoon met een trap en met de hele krans op hun nek. De krans draait wel een halve dag voordat hij echt stil hangt.

Dit is ons gezamenlijk uitje waarop we ook overleggen over het volgende jaar. Nicoline maakt het rooster en we ruilen onderling als je niet kunt voor een afgesproken zondag. We zijn: Sjanie van Eijk, Marianne Goedegebuure, Nelleke Kramer, Nicoline Sonderman en ik”.

“Het fijnste is voor mij om in onze mooie kerk te zijn en te kunnen bijdragen aan de viering”.

Mooiste moment

“Ik heb echt iets met het gebouw. De eeuwen voel je er. Ik ben er getrouwd en wil ook liefst vanuit de Janskerk begraven worden. Het mooiste moment is als de bloemen staan. Ik ga dan zitten en heb echt een meditatief moment. Soms is Laurens op het orgel aan het oefenen of op de vleugel met zijn trio met viool en cello. Dan heb ik er meteen een mooi concert bij en doe ik extra lang over het bloemschikken”.

Interview Mieke van Rijen